

што“ или „на всждѣ“; и защото оно може или „сега“ да се случява, или „пб-напредѣ“ да се е случило, или пакъ и „пб-подирѣ“ да се случи: то отъ това се ражда ёще и други источникъ на мислянье-то — спорядѣ различни-тѣ формы *мбсшнаго и временаго пространства*. — Мбстно-то пространство ни се представлява като единъ кругъ, въ средоточіе-то на когото мы се намирамы и съ единъ безкраино простирающій се радиусъ, описывамы неговъ-тѣ окружиж линіж (орбитж); а время-то ни се представлява като една линія, кождо разумъ-тѣ може да продѣлжи или „назадѣ“ или „напредѣ“; но при всичко това, не може да излѣзе отъ границы-тѣ на оная сила, която ъх изпърво продѣлжила и която ъх безкраино продѣлжява Отъ това слѣдова че: „дбйствіе-шо на разумъ-шѣ, и негова-ша способность за да упознае и сознае, презѣ чувственны-шѣ шѣлесны или умственны органы вещественны-шѣ и ошвлеченны предметы въ нишно-шо мбсно и временно пространство — називава се мислянье или разми-слянье.

За способъ-тѣ по който разумъ-тѣ дбй-ствова. — За представленіе-то и внима-ніе-то.

§. 12.

За да може разумъ-тѣ да дбйствова — „да мисли“ трѣба да има за *що* да мисли. Мы показяхмы по горѣ источникы-тѣ, които даватъ на разумъ-тѣ ни вещество (матерія) на мислянье-то; сега остава да покажемъ онѣзи способность на разумъ-тѣ ни, или по ясно да се изразимъ, оній неговъ органъ, посредствомъ коего онъ е въ состояніе да вѣспрїемва ве-